

Esőcsepp első utazása

Egyik nap a szilaj fogócska után **Csepp, Csipp, Csöpp** lekuporodott az egyik szobában:

– *Én azért félek egy kicsit a zuhanástól* – vallotta be Csipp.

– *Én attól tartok, hogy ha leérek, megütöm magam* – súgta Csöpp, majd Cseppre nézett. – *És te?*

Nem félsz semmitől?

– *De igen* – válaszolta a barátja. – *Én azon aggódok, hogy mi történik majd velünk, ha leérkezünk a földre.*

Elhallgattak. Ezt egyikük sem tudta pontosan. A felnőttek közül volt, aki végtelen víztömegekről beszélt, mások sebes folyású patakokról meséltek, de a leghihetlenebb történetek a hófehér mezőkről szóltak, amik északon borították be a hegyeket. Nem tudták, rájuk mi vár majd.

Hamarosan azonban elérkezett a nagy nap, és ők ott álltak a nagy erkélyen, indulásra készen. Az ég kék volt, a nap is sütött. Amikor a legöregebb esőcsepp megadta a jelet, a három jó barát összekapaszkodott, és ugrott. **Csipp** behunyta a szemét, és sikított. **Csöpp** szakadt el tőlük először. A szél elválasztotta őket. Hamarosan **Csepp** egyedül maradt. De a közelében még sok esőcsepp zuhant a föld felé. Amikor már közeledtek, Csepp látta a kiszáradt talaj repedéseit, a fákon lekonyuló leveleket.

Egy bokor zöld levelére érkezett meg, és puhán siklott le a levél erezetén. Közben hallotta a bokor suttogását:

– *De jó, hogy megérkezett az eső. Lemossa rólam a port, felüdít.*

Csepp nem hallott többet, mert már a bokor ágához ért, siklott tovább az ágon, majd a törzsön, végül a talaj mohón beitta. Itt mindenféle apró lények tapadtak Csepp ruhájára.

– *Hé, ti kik vagytok? Miért tapadtok rám?*

– *Mi vagyunk az ásványi anyagok* – felelte egy zöld színű.

– *Micsoda? Még soha nem hallottam rólatok!*

– *Pedig nagyon fontosak vagyunk* – válaszolta egy sárga színű.

– *Eddig szép áttetsző volt a ruhám, ti pedig elszíneztétek.*

A gyökerek szomjasan szívták be az esőcseppeket. Csepp egy pillanatra úgy érezte, mintha kiszorult volna belőle a szusz, olyan szűk volt az a hajszálvékony ér, amibe bepréselődött.

– *Jaj de finom* – suttogta sok hang körülötte.

Csepp meglepődve tapasztalta, hogy immár nem lefelé, hanem felfelé utazik. A bokor belsejében haladt egyre magasabbra, mígnem a levelek pórusain újra kilépett a nagyvilágba. Abban a pillanatban a Nap, mintha egy hatalmas szívószálat használna, felszippanthatta. Ilyen gyors utazáson még soha nem vett részt. Mintha megváltozott volna a ruhája, a teste, nem is víz volt már, hanem pára, ő volt, de még sem ő. Aztán egyszer csak, mintha egy hatalmas kéz kinyúlt volna, behörpintette őt a felhőpalota.

<http://garaysuzsanna.hu/>